Frankfurti iskola: a deviánsképzés szaktudománya

2021 október 04. Flag

Szöveg méret

90
Mentés

- 0

5

Átlag: 5 (1 szavazat)

Mérték

A nyugati szociokulturális rothadás gyökerei nagyon mélyre nyúlnak le, és már legalább egy évszázada kicsíráztak.

Marxista agitátorok és ideológusok igencsak homogén klánjával kezd?dött minden az európai kommunista mozgalmon belül. Ma ez frankfurti iskolaként ismert, és az eszméi megrontották az egész nyugati társadalmat.

A nyugati szociokulturális rothadás gyökerei nagyon mélyre nyúlnak le, és már legalább egy évszázada kicsíráztak. Marxista agitátorok és ideológusok igencsak homogén klánjával kezd?dött minden az európai kommunista mozgalmon belül. Ma ez frankfurti iskolaként ismert, és az eszméi megrontották az egész nyugati társadalmat. Az els? világháború el?tt a marxista elmélet azt feltételezte, hogy ha háború robban ki Európában, a munkásosztály fellázad a burzsoázia ellen, és gy?zelemre viszi a kommunista forradalmat. Ahogyan azonban a marxizmus esetében általában, a gyakorlat most sem követte az elméleti sémát. Amikor ugyanis 1914-ben kitört a háború, a proletariátus nem a burzsujok ellen fordult, hanem szépen libasorban kivonult a frontra egymást gyilkolni. Így aztán a háború végén a marxista teoretikusoknak el kellett gondolkodniuk azon, hogy mi nem stimmel az elmélettel.

Antonio Gramsci, az olasz kommunisták vezéregyénisége úgy vélte, hogy megtalálta a megoldást. Az ortodox marxista tanokat revideálva azt állította, hogy a kultúra nem csupán a gazdasági rendszer egyszer? szuperstruktúrája, hanem a társadalom központi eleme, amelynek a „megszállása” alapvet? fontosságú egy kommunista forradalom sikeréhez, máskülönben a tömegek továbbra is ragaszkodni fognak apáik kulturális és vallási örökségéhez. Ehhez forradalmi értelmiségieket kell elhelyezni minden kulturális és iskolai intézményben, hogy a tömegeket könyvek, a tömegtájékoztatás, a mozi révén átneveljék, befogadóvá téve ?ket a forradalmi eszmék iránt, és így el?készítsék az „új ember” eljövetelét.

A kulturális hegemónia megszerzésének els? lépését egy új marxista agytröszt létrehozása jelentette a frankfurti egyetemen Társadalomkutatási Intézet néven, amely kés?bb frankfurti iskolaként vált hírhedtté, és *Max Horkheimer* irányításával elkezdte *Freud* eszméivel feltuningolni a klasszikus marxizmust. A hagyományos marxista tanítás szerint a világ proletárjait az uralkodó osztályok nyomták el, míg a revizionista marxisták elmélete, az úgynevezett kulturális marxizmus szerint a kapitalista társadalomban pszichikailag mindenkit elnyomnak a nyugati kultúra intézményei.

Miután *Hitler* hatalomra került Németországban, a légkör enyhén szólva nem kedvezett az iskola „kemény magját” alkotó marxisták számára, akik tehát kénytelenek voltak áttelepülni az USA-ba, ahol a New York-i Columbia Egyetemen vertek tanyát. Itt élesítették ki azt az eszközt, amelyet a nyugati kultúra felforgatására használtak: a nyomtatott szót. Így öltött testet az úgynevezett kritikai elmélet, amely az elnevezéséhez híven azt jelenti, hogy kíméletlen bírálat alá kell vetni a nyugati kultúra minden pillérét (családot, erkölcsöt, vallást, demokráciát, racionalitást, szólásszabadságot stb.), amíg össze nem omlanak a nyomás alatt.

A frankfurti iskolások két f? csoportra osztották a társadalmat: az elnyomókra és az elnyomottakra, *Erich Fromm* a férfiak és n?k közötti kapcsolatot is *„egy gy?ztes és egy legy?zött csoport közötti kapcsolatként”* definiálja. Ebb?l kiindulva azzal érveltek, hogy a férfi és n?i társadalmi szerepek az „elnyomók” által meghatározott nemi különbségeknek köszönhet?k, más szóval a biológiai nem pusztán „társadalmi konstrukció”, nem pedig realitás.

Az autoriter személyiség (1950) cím? könyvkiáltványuk egyik társszerz?je, *Theodor Adorno*a hagyományos nemi szerepeket és erkölcsöket el?ítéletként azonosítja, azokhoz a tradíciókhoz kapcsolva ?ket, amelyek az európai fasizmus felemelkedéséhez vezettek. Nem véletlen, hogy a politikai korrektség szótárában mindmáig a „fasiszta” (vagy valamelyik szinonimája) az abszolút szitokszó. *Herbert Marcuse* az Érosz és civilizáció (1955) cím? könyvében kifejti, hogy a nyugati kultúra zsigerileg elnyomó, mert a társadalmi haladás oltárán úgymond feláldozta az egyéni boldogságot, amely számára a korlátlan hedonizmust jelenti.

Korrekcióként a freudi „polimorf perverzitást” ajánlja, vagyis a társadalmilag normatív szexuális magatartáson kívüli nemi kielégülés elérésének képességét minden elképzelhet? és elképzelhetetlen aberráció gyakorlásával. Annál is inkább, mert a történelem tanúsága szerint a szexuális szabadosság és a hagyományos férfi-n?i nemi szerepek felcserélése mindig az ezt gyakorló és elt?r? társadalmak hanyatlásához vezetett. *Joseph D. Unwin* oxfordi szociálantropológus Szex és kultúra (Sex and Culture, 1934) cím? könyvében 86 társadalom és civilizáció 5000 éves történelmének a tanulmányozása alapján arra a következtetésre jutott, hogy miután egy kultúra a teljes szexuális szabadságot választotta, három nemzedék múlva összeomlott a „legalacsonyabb virágzás állapotába”, amely szinten rendszerint meghódította vagy átvette egy nagyobb társadalmi energiájú másik

kultúra.

Horkheimer korábban feltett kérdésére, hogy a proletárok helyett kik fogják alkotni a marxista forradalom új élgárdáját, Marcuse válasza így hangzott: a különböz? kisebbségek, tehát váltakozva vagy egyidej?leg az egyetemisták, a munkanélküliek, a színes b?r?ek, a n?k, a homoszexuálisok, a b?nöz?k, a széls?balos aktivisták, a katonai szolgálatot megtagadók, az illegális bevándorlók és mindazok, akik védelemre szorulnak. Szerinte ugyanis az ortodox marxisták tévedtek, amikor hittek a proletariátusban, mert „a munkásosztály nem forradalmi osztály”, ellenben a radikális diákok és kisebbségi áldozatok koalíciója mint új forradalmi élgárda megdöntheti a burzsoá-kapitalista rendszert a Gramsci-féle „hosszú menetelés az intézményeken keresztül” stratégiát követve.

A 60-as évek felforgató mozgalmai (fekete hatalom, feminizmus, pederasztajogok, szexuális forradalom stb.) kedvez? alkalmat teremtettek a frankfurti iskola számára a kultúrmarxista eszmék f?sodorba plántálására, amelyek futót?zként terjedtek az angolszász és nyugati-európai egyetemeken. Így Marcuse Elnyomó tolerancia (1965) cím? esszéje már mindenhol kedvez? táptalajra talált. Ebben azzal érvel, hogy mindegyik eszme t?rése a „korrekt” eszmék elnyomását jelenti, és megalkotta a „felszabadító tolerancia” fogalmát, türelmet követelve bármilyen baloldali és türelmetlenséget minden jobboldali eszme iránt.

A frankfurti iskola egyik állandó toposza éppen a totális intolerancia minden olyan nézettel szemben, amely különbözik az övét?l. Ez az egyik alapvonása napjaink politikai korrektségének is, amely nem más, mint demokratikus mezbe öltöztetett funkcionális totalitarizmus, és az USA-ban zajló afrobolsevik államcsíny hivatalos ideológiájának számító woke-izmus elhatalmasodását el?segít? intellektuális terrorizmus. Ez azonban már egy másik (rém)történet.

Gazdag István - www.demokrata.hu

Tisztelt olvasók!
Legyenek olyan kedvesek és támogassák "lájkukkal" a **Flag Polgári Magazin** Twitter oldalát a következ? címen: https://twitter.com/syracuse73. illetve a Facebook oldalát pedig az alábbi címen: https://www.facebook.com/flagmagazin
- Minden "lájk számít, segíti a magazin m?ködését!

Köszönettel és barátsággal!

www.flagmagazin.hu

Ajánló